

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ φθινοπωρινὴ θεατρικὴ σαίζον ἤρχισε μετὰ ζωηρότητος. Εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» ἔδωσεν ἕξ παραστάσεις διερχόμενος ἕξ Ἀθηναίων ὁ Γαλλικὸς δραματικὸς θίασος «Paris-Tourneen» μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν δ. Διάναν Μὰξ τοῦ θεάτρου Odeon καὶ τὸν κ. Παῦλον Λωδρύ. Ἐπαιξάν τὰς «Μαριονέττας» τοῦ Βόλφ, τὸν «Νυκτοφύλακα» τοῦ Σασά Γκιτρύ, τὸν «Ἐμφυχωτὴν» τοῦ Μπατᾶγ, τὸν δημοφιλεῖ «Βαφτιστικὸν», τὸ Γράψωμα (Le Griffon) ἢ μᾶλλον «Ἀρπάγην» καὶ τὴν νεωτάτην κωμωδίαν «Οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μάθουν τίποτε». Ἐκτὸς τοῦ Νυκτοφύλακος καὶ τῆς τελευταίας κωμωδίας, ἔλα τὰ ἄλλα ἔχουν παιχθῇ εἰς Ἀθήνας. Ὁ «Ἐμφυχωτὴς» συνολικῶς ἐπαίχθη καλλίτερα ἀπὸ τὸν Γαλλικὸν θίασον, ἀλλὰ ἡ δ. Κοτοπούλη ἔπαιξε μὲ περισσοτέραν θερμότητα.

Θίασος Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Μετὰ πολὺμηνον εἰς Αἴγυπτον, Κων)πολιν, Σμύρνην καὶ Θεσσαλονίκην περιοδεῖαν ἤρχισε τῇ 1 Ὀκτωβρίου παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ὁ θίασος τοῦ Ἑλλήν. θεάτρου, ἐνισχυθεὶς ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν Ἰακωβίδου, Λούη, Νέξερ καὶ τῆς δ. Ἰατρίδου. Ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο πανηγυρικὴ διὰ τῶν «Περσῶν», ὧν προηγῆθη ἡ «Δόξα τοῦ Ἑλλήν. θεάτρου» πρὸς τιμὴν τῶν θανόντων Ἑλλήνων δραματικῶν συγγραφέων (1821—1920), ὧν αἱ εἰκόνες ἀνηρτημέναι ἐν μέσῳ θαρύνων στεφάνων ἐκόσμησαν τὴν σκηνήν, ἐπαίχθη δὲ σύντομος ἔμμετρος ἀλληγορικὴ σκηνὴ μετὰ Αἰσχύλου καὶ τῶν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ λευκοφόρων γυναικῶν, τῆς Δραματικῆς Ποιήσεως καὶ τῆς Σκηνικῆς Τέχνης, γραφεῖσα ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ κ. Τσοκοπούλου. Ἦτο ἕνας παραλληλισμὸς τῶν ἀρχαίων νικῶν, ὅς ἐφαλεν ὁ Αἰσχύλος, πρὸς τὰς συγχρόνους Ἑλλήν. νίκας. Ὁ κ. Ταβουλάρης, ὁ πρεσβύτερος τῶν ἡθοποιῶν ἀλλὰ καὶ νεανικώτατος εἰς αἴσθημα, ὑπεδύθη ἄριστα τὸν ἀρχαῖον τραγικόν, ἀπαγγείλας τοὺς στίχους μὲ πολλὴν ἔκφρασιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Τὰς δύο νύμφας ὑπεδύθησαν ἡ κ. Μουστάκα καὶ ἡ δ. Πόλου. Ἡ παράστασις τῶν «Περσῶν» κατὰ μετάφρασιν ἔμμετρον ἐν δημοτικῇ γλώσσῃ τοῦ κ. Ζερβοῦ ἐδόθη μὲ ἀκριβῆ σκηникὰ καὶ καινουργεῖς ἀμφιέσεις, διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις. Ὁ κ. Μουστάκας ἀπήγγειλε ρυθμικώτατα.

Ὁ θίασος ἔδωκε καὶ ἐδῶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρωτοπαίχθεσαν κωμωδίαν τὴν «Κελεποῦρι», τῶν κ. κ. Μελά καὶ Τσοκοπούλου. Εἶνε μία ἡθογραφικὴ σάτυρα κοινωνικῶν τύπων μὲ κωμικὰ ἐπεισόδια προκαλοῦντα χονδρὸν γέλωτα. Ὁ καλλίτερον διαγεγραμμένος τύπος εἶνε μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία ὑπανδρευμένη μὲ ἕνα πεζότατον ἄνδρα ἐπιζητεῖ νὰ ποζάρῃ ὡς διανοουμένη καὶ παρουσιάζεται ὡς κελε

ποῦρι εἰς ἕνα μηχανικόν, ὅστις ἔχει βαρεθῇ μίαν γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου μὲ τὴν ὁποίαν συζῇ διαρκῶς γκρινιάζων καὶ τὸν ὁποῖον ἡ φιλολογοῦσα κυρία ἐκλαμβάνει ὡς ποιητὴν διότι τὸν ἀκούει ἀπαγγέλλοντα ἐν ξένον ποίημα. Διψῶσα περιπετείας πηγαίνει εἰς τὴν γκαρσονιέραν τοῦ, τοῦ προτείνει νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐκεῖνος ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ζητεῖ νὰ ἀποφύγῃ ὅπως μὴ ἡ πρόσκαιρος διασκεδαστικὴ περιπέτεια μεταστραφῇ εἰς ἰσθδία τυρρανικὰ δεσμὰ καὶ εἰς μίαν γενικὴν συνάντησιν οἰκείων καὶ φίλων καθένas τῶν ἐπανερχεται εἰς τὰ ἴδια. Ἡ Α' πρᾶξι· ἥτις ἀρχίζει μὲ σπάσιμον πιάτων στερεῖται πρωτοτυπίας, ἡ δευτέρα ἦν κυρίως ἀποτελεῖ ἡ διακωμώδησις ἐνὸς μαλλιανοῦ ποιήματος «Ἡ ἔμπνευσι» εἶνε ἡ καλλιτέρα. Ἄλλ' ἡ τρίτη μετατρέπει τὴν κωμωδίαν εἰς φάρσαν, μὲ τὸ καταγκιόζικον ὀπισθεν τοῦ παρχὰν κρύψιμον εἰς τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς κουτσαδάκη, τύπου ὃν ἐξήντησαν πλέον αἱ ἐπιθεωρήσεις. Ἀνέμενε κανεῖς πρωτοτυπώτεραν πλοκήν καὶ καλαίσθητικώτεραν καὶ εὐφρεστέραν διαγραφὴν χαρακτηρισμῶν, οὓς εἰσέφερε κυρίως ὁ κ. Μελάς.

Ἡ κ. Μουστάκα παριστῶσα ἕνα τύπον γυναικὸς ψευτολογίας καὶ φιλαρέσκου, ἀρκετὰ χαρακτηριστικῇ. Συνετέλεσε, μετὰ τοῦ κ. Μουστάκα, ὅπως σταθῇ ὀπωσδήποτε ἡ κωμωδία. Μὲ φυσικότητα ἔπαιξαν ἡ κ. Φιλίππιδου εἰς τὸν σύντομον ρόλον τῆς, ὁ κ. Γαβριηλίδης καὶ ὁ κ. Πλούτης.

Ὁ «Δαβύρινθος» τὸ δράμα τοῦ κ. Λιδωρίκη ἔχει ἐπιμελετημένην ἀλλὰ καὶ βεβιασμένην πλοκήν, ὥστερεῖ δὲ εἰς ψυχολογίαν. Μία ὑπανδρὸς ἐρωτοπαθὴς, ἡ Ρόζη, ἐλκύεται ἀπὸ τὸ συγγραφικὸν τάλαντον τοῦ Λώρη, ὅστις ὅμως περιπλανᾶται εἰς ἕνα Δαβύρινθον, ἔχει δηλαδὴ ἐμπλακὴν εἰς τὰ δίκτυα μιᾶς γυναικὸς τοῦ ἡμικόσμου, τῆς Πόπης. Ἡ Ρόζη θέλει νὰ σώσῃ τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἐνοχλητικόν, δίδουσα ἕνα τόνον ρεαλισμοῦ μᾶλλον μυθιστορηματικοῦ ἢ θεατρικοῦ. Ἀφίνει ἡ μᾶλλον λησμονεῖ τὸ περιδέραιόν τῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λώρη, τὸ παίρνει ἡ Πόπη ἐν γνώσει τοῦ καὶ περὶ τὸ περιδέραιον αὐτὸ, ἂν καὶ ἀνευρέθῃ ἐγκαίρως, πλέκεται ὅλον τὸ δράμα, ἀρωγὴ γενναία τῆς τύχης. Ἡ Ρόζη, ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ συγγραφεὺς, ἡ μαϊτρέσσα τοῦ — ἡ ἀστυνομία δὲν λείπει — στριφογυρίζουν καὶ τὸ κολλεῖ ὡς ἄλυστος τοὺς περισφίγγει, διὰ νὰ κοπῇ καὶ λυθῇ τὸ δράμα κατὰ τὸν ἀφελέστερον τρόπον. Ἡ Πόπη κατόπιν τῶν ραδιουργιῶν καὶ ἀπειλῶν τῆς Ρόζης ἐγκαταλείπει τὸν Λώρη, διὰ νὰ τὴν διαδεχθῇ ἡ Πόπη ἐγκαταλείπουσα τὸν ἄνδρα τῆς.

Υπάρχουν ὥρατα λόγια εἰς τὸν διάλογον ἀλλὰ καὶ καινοτυπία. Ἡ α'. πράξις εἶναι ἡ ἀνωτέρα. Ὁ διάκοσμος ἐξαιρετικῶς πόλυτε-

λῆς καὶ καλαίσθητος. Ἡ κ. Φιλιππίδου ὡς Ρόζη διηρμήνευσε τὸν ρόλον τῆς μὲ ζηλευτὴν τέχνην.

«Ὁ πέπλος ποῦ σχίζεται», νεώτατον ἔργον τοῦ Πέτρου Βόλφ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δαραλέξη, «δράμα οἰκογενειακόν, ἐρωτικόν καὶ λίαν συγκινητικόν» — κατὰ τὴν φρασολογίαν τοῦ προγράμματος. Διπρακτον, ἐνθ' ἡμποροῦτε κάλλιστα νὰ εἶνε μονόπρακτον. Καλὰ γραμμένον, ἀλλὰ χωρὶς πλοκὴν. Διαλόγοι διεξοδικοί, χωρὶς νὰ υποδοθῶν τὴν ἐξέλιξιν τῆς υποθέσεως. Ὁ Ροβέρτος εἶναι ἀρραδωνιασμένος μὲ τὴν Μισελὶν ἢ ὅποια τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷ συγχρόνως καὶ ἡ Ζερμαῖν, σύζυγος τοῦ Φορτιέ, ὅστις υποπίπτει τὴν ἀπάτην. Ψυχολογεί ἐπὶ τῆς γυναικὸς του, ἡ ὅποια ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Ὁ Φορτιέ ἰδιαιτέρως ἀνακοινᾷ εἰς τὸν ἐραστὴν ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα καὶ ἐκεῖνος αὐτοκτονεῖ, ἐνθ' ἡ μνηστὴ του ζητεῖ νὰ μάθῃ διατὶ ἠτύοκτόνησε· ἐννοεῖ τὸν λόγον, σχίζεται ὁ πέπλος ὅστις τῆς ἀποκρύπτει τὴν σκληρὰν πραγματικότητά καὶ πίπτει ἡ αὐλαία μὲ τὴν ψυχικὴν αὐτὴν σπαραγμὸν. Εἰς τοὺς δύο ἐξ ἴσου δυνατοὺς ρόλους τῶν ἡ κ. Φιλιππίδου (σύζυγος) καὶ ἡ κ. Μουστάκα (μνηστὴ) ἐπικίχην μὲ ἐκφρασίαν, μὲ εὐγένειαν, χωρὶς ὑπερβολὰς.

Ταῦτοχρόνως ἐδόθη καὶ τὸ μονόπρακτον δράμα «Τὸ νεκροτάπειον», τῶν Γάλλων συγγραφέων Delorde καὶ Montignac κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γερ. Ἀννίνου. Δὲν ἡξεύρομεν ἂν παρεστάθῃ εἰς τὸ θέατρον Γκράν Γκιניόλ. Εἶνε ὁμιλίας τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Ἕνας κακοποιὸς πρᾶσάγεται ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἀρνεῖται τὴν ἐνοχὴν του, ἀλλὰ διὰ νὰ πιστοποιηθῇ αὐτὴ ὁ γραφεὺς τοῦ ἀνακριτοῦ προβαίνει εἰς ἐν τέχνασμα. Εἰς τὸ τραπέζι τοῦ νεκροσκοπεῖου εἶναι κεκαλυμμένον διὰ σινδόνης ἐν πτώμα, τοῦ ὁποῦ ἐξέχουν οἱ πόδες. Κλείουν μόνον ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸν ἐνοχον, ὅστις καταλαμβάνεται ἀπὸ φρίκην, βασανίζεται ἀπὸ ἐφιάλτην καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει του πρὸ τοῦ νεκροῦ ἀρπάζει ἐκ τῆς ἀνακριτικῆς τραπέζης ἐν μαχαίρι καὶ τὸ καταφέρει κατὰ τῆς κεκαλυμμένης κεφαλῆς. Εἰσέρχονται ἀπὸ τὰς φωνὰς δι' ὧν ἐζητεῖ βοήθειαν ὁ ἀνακριτής, ὅστις νομίζει ὅτι ὁ γραφεὺς εἶχε ὑποδυθῇ τὸν νεκρόν, ἀνησυχεῖ, ἀλλ' ἐμφανίζεται ὁ γραφεὺς καὶ ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ νεκρὸς ἦτο... ἀνδρείκελλον. Ὁ Γαβριηλίδης ὡς ἐνοχος ἐπαίξεν ἐξοχα· ὁ ρόλος του ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ ἡμπορεῖ νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του ἑνὸς καλλιτέχνης, εἰς στιγμὰς ἀπομονώσεως, ἀγωνίας ἐκ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως ὅταν ἀντιμετωπίζει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Τὸν ἐχομεν συνειδήσει εἰς ἐρωτικούς αἰσθηματικούς ρόλους. Πρώτην φορὰν εἰς τραγωδίαν ψυχῆς τὸν εἶδομεν πρωταγωνιστοῦντα.

Ὁ «Τρίτος σύζυγος» τοῦ Λοπέξ χαριτωμένη κωμωδία μὲ ὥραιας καὶ πρωτοτόπους ιδέας περὶ ἐρωτος καὶ γάμου. Ἡ κ. Φιλιππίδου ὡς κυρία δις χηρεύσασα καὶ ὁ κ. Γαβριηλίδης ὡς

ὑποψήφιος τρίτος σύζυγος ἐπαίξαν μὲ μεγάλην φυσικότητα, χάριν καὶ λεπτότητα. Κωμικώτατος ὁ κ. Νέξερ ὡς πενιτερός.

«Διονύσια».

Πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ περιοδεῖαν ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης μᾶς ἔδωσε μίαν φιλολογικὴν ἐσπερίδα δύο πειραμάτων. Ὁ κ. Σουοδινὸς γράψας ἕως τῶρα ἐπιτυχεῖς κωμωδίας ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ εἰς τὸ δράμα μὲ τὴν «Κόκκινην μάσκα», μονόπρακτον ἔργον τὸ ὁποῖον μᾶλλον κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, ὡς ἐπικαιρον, ἔπρεπε νὰ παιχθῇ. Πρόκειται περὶ ἐνὸς γηραιοῦ συζύγου, ὅστις ἂν καὶ πάσχων παρακολουθεῖ τὴν γυναῖκα του ἣν ἀνακαλύπτει μὲ μίαν κόκκινην προσωπίδα διασκεδάζουσιν εἰς ἐν καμπαρὲ μὲ τὸν ἐραστὴν τῆς. Ὁ σύζυγος μονολογεῖ ὑπερμέτρως, ὑπαινίσσεται ἐπιμόνως, φιλοσοφεῖ ἀκαίρως, μεμφιμοῖρεῖ πικρῶς, ἐνθ' τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος τηρεῖ ἐφεκτικὴν στάσιν μέχρις οὗ πρὸ τῆς ὥραιας νεοτητός τῶν ὁ προδιδιδόνος συζύγου ἠττάται, πίπτων κεραυνόπληκτος. Ἐάν κατ' ἄλλον τρόπον διεχειρίζετο τὴν μὴ ἄλλως τε πρωτότυπον ὑπόθεσιν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ εὐμενεστέραν τὴν κριτικὴν. Ὡς μίᾳ ἀντίθετος ὄψις τῆς «Φλωρεντικῆς τραγωδίας» δύναται νὰ θεωρηθῇ.

Τὸ δεύτερον πείραμα τῆς ἐσπέρας ἦτο τὸ «Πείραμα» τοῦ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένου ὡς δραματικοῦ συγγραφέως κ. Α. Δούζα, δημοσιογράφου. Εἶνε ἐν κωμικὸν σκηنيκὸν παίγνιον, ἐξυπνα γραμμένον, μὲ διάλογον φυσικόν, μὲ χάριν ἀδιάσττον, ἀλλὰ μὲ μίαν ἀτεχνίαν, δικαιολογουμένην ἐκ τῆς ἐλλείψεως σκηنيκῆς πείρας. Ἐπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον. Ἐν συζυγικὸν ζεῦγος χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν μαλώνει. Ἡ γυναῖκα προσποιεῖται ὅτι θὰ ἀποκτήσῃ ἐραστὴν, ὁ σύζυγος τὴν ἀφίνει ἐλευθέραν νὰ κάμῃ ὅτι θέλει, παρακολουθεῖ κρυφὰ καὶ ἔπειτα φανερά τὴν παιζομένην κωμωδίαν, καὶ συμφιλῶνεται ἀφοῦ ὁ ἕνας ἤθελε πάντοτε τὸν ἄλλον καὶ ζοῦν αὐτοὶ καλὰ καὶ . . . αὐριον καλλίτερα.

Εἶνε ἐν μάθημα συζυγικῆς πίστεως, διδακτικόν, ὥστε νὰ ἐπανεῖλθῃ ἡ γαλήνη εἰς τὸ ἀνδρόγυνον. Ἡ κεντρικὴ ιδέα ὑπενθυμίζει τὴν κωμωδίαν «Ἡ ἡσυχία στὸ σπῆτι» παιχθεῖσαν πέρυσι εἰς τὸ Β. θέατρον.

Τὸ ἔργον ἀδικοῦν αἱ παρελάσεις τοῦ μεθυσιμένου καὶ τοῦ γεροντοπαλλήκαρου, ἐξεζητημένοι, παιδαριώδεις καὶ ἀσχετοὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Θὰ γράψῃ ὁ συγγραφεὺς καλὰ ἔργα, ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ θέατρον καὶ δὲν βιασθῇ.

«Κιμὴ». Ἐξυπνὴ κωμωδία τοῦ Ἀνδρέου Πικάρ παιχθεῖσα 300 φορὰς εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐν μεταφράσει εἰς τὰ κυριώτερα Εὐρωπαϊκὰ θέατρα. Ἡ κ. Κυβέλη ἐνεφανίσθη εἰς ἑνα ὥραιον καὶ συμπαιθῇ ρόλον ὁ ὁποῖος τῆς πηγαίνει πολὺ, μᾶς μικρὰς ἀγαθῆς ἡθοιοῦ ἐπιθεωρήσεως τὴν ὁποίαν πέρνει μαζὴ του ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ἐνεκα ἀπιστίας μιᾶς

φίλης του, ἡ ὁποία ἐπανερχομένη εὐρίσκει τὴν Κικὴν ἥτις ὁμῶς ἀγαπᾷ κρυφὰ τὸν διευθυντὴν καὶ κατορθώνει μὲ τὰς πονηρίας της νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ὁ κ. Λεπενιώτης ὡς διευθυντὴς θεάτρου πολὺ καλὸς. Τὸ ἔργον ἔχει εὐφρεῖς καὶ πρωτοτύπους σκηνάς, ἀλλ' αἱ πράξεις εἶνε πολὺ μακραί. Ἐὰν ἐσυντομεύετο, θὰ ἤρρεσκε περισσότερο, εἶνε δὲ τὸ ἔργον μᾶλλον ἀκατάλληλον. Ἐδόθη πρὸς τοῦτοις ἡ ἐξουπη ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκατάλληλος φάρσα «Ζουμερὴ ὑπέθεσις» τῶν Ἐνεκὲν καὶ Βέμπερ.

“Ἀπόλλων,”

Εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» τμήμα τοῦ ἀπελθόντος εἰς περιοδείαν θιάσου τῆς κ. Κυβέλης παίζει κωμωδίας.

«Οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μάθουν τίποτε». Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Παρισίνοῦ θεάτρου Capucins νεωτάτῃ κωμωδίᾳ τοῦ Gaudera (Mais les hommes n' en sauront rien) τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη καὶ ἀπὸ τὸν διελθόντα πρὸ τινος Γαλλικὸν θιάσον, ἀκατάλληλον διὰ τὸ ἄβρὸν φύλον, ἐπαίχθη καλὰ. Ὁ «Νυκτοφύλαξ» τοῦ Γκιτρὸ ἐπίσης ἀκατάλληλος, ἀλλ' ὀλιγώτερον τῆς πρώτης. Ἀνωτέρα καὶ τῶν δύο εἶνε ἡ Πορτογαλικὴ κωμωδία «Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος» τοῦ Ζερβάζιο Λοβάτο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κ. Οὐράνη (Νεάρχου). Εἶνε παρομιῶδης ἡ φράσις «Les Portugais sont toujours gais». Πολὺ περισσότερο εἰς τὰς κωμωδίας τῶν. Ἡ «Φωνὴ τοῦ αἵματος» εἶνε πλήρης παρεξηγήσεων, αἱ ὁποῖαι δίδουν μίαν φαιδρστάτην πλοκὴν εἰς ἀπρόοπτα ἐπεισόδια. Δὲν εἶνε φάρσα ἐξωφρενικὴ, ἀλλὰ κωμωδία χαριτωμένη, μὲ σκηνικὴν δεξιότητα, προσιτὴ ἰδίως εἰς τὸ ὥραϊον φύλον. Ὁ κύριος ρόλος πολὺ χαρακτηριστικὸς, ἐφ' οὗ στήρίζεται τὸ ἔργον, εἶνε ἐνὸς ἐπαρχιώτου φιλοξενουμένου εἰς ἓνα σπίτι, ὅστις γίνεται ἐνοχλητικώτατος ἐνῷ διακηρύσσει ὅτι δὲν θέλει νὰ διδῇ βάρος καὶ ὅστις εἰς δύο κόρας νομίζει ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν νόθον κόρην ἐκ παλαιοῦ ἐρωτὸς τοῦ ἥν ἔχει χάσῃ ἀπὸ μικράν. Καὶ νομίζει ὅτι τὴν ἀνακαλύπτει ὠθοῦμενός ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος ἥτις τοῦ τὸ λέγει, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀπατᾷ πάντοτε. Ἐπίσης χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ πρόσωπον τῆς καμαριέρας, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀγγραμματοσύνην της καὶ τὴν κοτσομπολιὰν προκαλεῖ συνεχεῖς γέλωτας. Ὁ κ. Παρασκευᾶς καὶ ἡ δ. Νίνα Κόκκου ἐπαίξαν τοὺς δύο αὐτοὺς ρόλους μὲ μεγάλῃν φυσικότητα, δημιουργήσαντες χαριτωμένους τύπους. Ἐὰν ἐπαίξετο καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καλὰ, θὰ ἔκαμνε μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν.

Θίασος Ὁδείου.

Ὁ θίασος τοῦ Ὁδείου Ἀθηναίων, μετὰ τὴν διακοπὴν ἐνεκα τοῦ θέρους, ἐπανέλαβε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τὰς παραστάσεις του. Εἰς τὴν τραγωδίαν θὰ πρωταγωνιστήσῃ πάλιν ἡ δ. Κοτσάλη,

ἥτις μεταβάσῃ εἰς Παρισίους ἐπαίξε μέρη τινα ἐνώπιον τῶν κορυφαίων τῆς Γαλλικῆς κωμωδίας, ἐπισπάσασα τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Σιλδαιν καὶ τοῦ Τρουφφιέ. Εἰς τὸ ἐλαφρὸν δράμα τοὺς πρώτους ρόλους θὰ ἔχῃ ἡ κ. Ζερβοῦ. Ὁ θίασος συνεχίζων τὴν καλλιτεχνικὴν ἀποστολὴν του, μὲ τοὺς φιλοτίμους ἐρασιτέχνους του θὰ περιλάβῃ καὶ ἐφέτος εἰς τὸ δραματολόγιόν του ἔργα σοβὰρά, κλασικὰ καὶ θεαματικὰ. Θὰ εἶνε θέατρον τέχνης καὶ ὅχι ἀπλῆς διασκεδάσεως.

Ἦρχισε μὲ τὸν «Ἀρχοντοχωριάτην» τοῦ Μιλιέρου ὅχι ὅπως ἐνεπαίζετο εἰς τὰ παλαιὰ θέατρα διεσκευασμένος εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲ νέαν μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ κ. Πολέμη εἰς γλῶσσαν ἀποδίδουσαν τὰς λεπτότητας τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου. Ἡ ἐκτέλεσις καλλίστη. Ὁ κ. Κονταγιάννης διέπλασε ἓνα ὥραϊον τύπον ἀρχοντοχωριάτου, χωρὶς υπερβολάς. Ἡ κ. Ζερβοῦ χαριτωμένη.

«Ὀλύμπια».

Εἰς τὸ κομψὸν θέατρον τῆς οἰκίας Ἀκαδημίας ἔδωσε σειρὰν 10 παραστάσεων Ἑλληνοῖταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος συμπηχθεὶς ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ τοῦ ἐξόχου λυρικοδραματικοῦ ὕψωσιν τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου κ. Ντὲ Τζώρτζι, τοῦ ὁποίου ὅχι μόνον ἡ φωνὴ εἶνε θαυμασία ἰδίως εἰς τῆς «κορώνες», ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόκρισις τεχνική. Ὡς ἡθοποιοὺς ἀποδίδει ἐκφραστικώτατα τὸν ρόλον του, τονίζων καθαρὰ καὶ ψυχολογημένα τὰς λέξεις. Μετ' αὐτοῦ ἐπαίξαν ἡ διὰ πρώτην φοράν ἐμφανιζόμενη εἰς Ἀθήνας Ἰταλὶς μεσόφωνος κ. Ρενάτα Πετσάτι—πολὺ καλὴ ἰδίως ὡς Κάρμεν—καὶ ὁ ἀριστος βαρύτονος κ. Γαλλιλαιὸς Παρίτζι. Ἐκ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Ἑλλ. μελοδράματος μετέσχον οἱ κ.κ. Μωραΐτης, Ζεῦγος Βλαχοπούλου, Περδάρης, ἡ κ. Ἀμποτ καὶ ἡ δ. Ντὲ Γκράντι. Ἐπαίξαν Τόσκαν, Κάρμεν, Αἰντάν, Παληάτσους, Τζοκόνταν. Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἀψογος, πλὴν τοῦ γυναικείου κόρου, ἑλλιποῦς καὶ κακοφώνου ὅπως πάντοτε.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον συνεχίζει τὰς παραστάσεις τοῦ δ θίασος τῆς κ. Ἐνκελ μὲ τὸ μελοδραματικὸν τμήμα, εἰς δ πρωταγωνιστοῦν ἡ κ. Σαμπανιέβα καὶ οἱ κ.κ. Ὀρντα καὶ Κρυωνᾶς. Νεώτερον ἔργον δὲν ἔδόθη.

— Ἐν Σμύρνῃ δ Ὑποστής Ἀρμωστής ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν θίασον Παπαϊωάννου νὰ παίξῃ τὴν γνωστὴν ὑπερέτταν «Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Πάπα» διότι θὰ ἐθίγοντο οἱ ἐν Σμύρνῃ καθολικοί.

— Ἐδόθησαν εἰς ἐκτάκτους παραστάσεις ὑπὸ ἡθοποιῶν μὴ ἐργαζομένων εἰς θιάσους, διὰ πρώτην φοράν, τὸ «Πουλὶ τῆς καταιγίδος» κατὰ Γαλλικὴν διασκευὴν εἰς δράμα ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τῆς Μαρσέλ Τιναιρ καὶ τὸ δράμα τῆς Κάρμεν Σύλβα «Πεθαμένος χωρὶς κερί».

— Ὁ Ἀνάμικτος «Παπαγάλος» εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης κυριαρχεῖ μὲ τὰ τετράστιχα τοῦ

Κωνσταντίνου. Εἰς τινὰς παραστάσεις ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Γάλλος μεταμορφωτὴς καὶ μῦθος Μαζεστί.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυδέλης μὲ ὅλους τοὺς πρωταγωνιστάς του ἔδωτε παραστάσεις εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην καὶ Αἴγυπτον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παίζει ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη ἀνευ τῆς πρωταγωνιστρίας του, ἣτις παρέμεινεν ἐν Ἀθήναις. Εἰς Κάϊρον παίζει ὁ θίασος Τσερτίνη καὶ ὁ θίασος Φύρστ-Νίκα. Ἐν Μιτυλήνῃ ὁπερέττα μὲ τὴν κ. Βασιλάκη, ὁ θίασος τοῦ κ. Κυπαρίσση-Πλέσσα εἰς Κρήτην.

— Ὁ Κινηματογράφος εἰσήλασεν εἰς τὰ

Ἀθηναϊκὰ θέατρα. Τὸ Πανελλήνιον καὶ τὰ Διονύσια μετεβλήθησαν εἰς κινηματογράφους, τὰ δὲ ἀπογεύματα προβάλλεται ἡ ὁδὸν καὶ εἰς τὰ θέατρα «Πανόραμα» καὶ Κοτοπούλη.

— Τὸν χειμῶνα θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας ὁ Γάλλος συνθέτης Λέχαρ καὶ ἀργότερον ὁ Γάλλος κωμικός Πρένς. Ἴσως καὶ ὁ περίφημος Καροῦζο.

— Εἰς τὸ Μιλᾶνον συνεκεντρώθησαν ἀριετοὶ Ἕλληνες ἡθοποιοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος, ἡ κ. Κυπαρίσση, αἱ δ. Περπινιά καὶ Οἰκονομάκου καὶ οἱ κ.κ. Οἰκονομίδης καὶ Βλυσίδης Προσεχῶς μεταβαίνει καὶ ὁ κ. Πρεδάρης.

ΝΕΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Νέα ἔργα θεατρικὰ παρεστάθησαν μετ' ἐπιτυχίας ἐν Βύρῳπῃ ἐρέτος τὰ ἑξῆς:

Ὀπερέττα, τοῦ Λέχαρ «Ὅπου τραγουδεῖ ὁ κορδαλὸς» καὶ τοῦ Στράους «Τὸ τελευταῖον βάλς».

Ἡ «Τραγωδία τῶν παιδιῶν» δρᾶμα τοῦ Αὐστριακοῦ Σαῖνχερ, παριστώσα τὸ μαρτύριον τριῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια βρῦναι ἡ ἀπιστία τῆς μητρὸς.

Ἐν Παρίσις: Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Μπριέ «Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰς τὴν χώραν μας». Θέμα. τὸ ζήτημα τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ἀς συνῆψαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐν Γαλλίᾳ. — Τὸ «Πρῶτον ζεῦγος» τοῦ ποιητοῦ Ἀνδρέου Λουμὲ μὲ θέμα τοὺς πωτοπλάστους. — Τὸ «Κυνὴγί τοῦ ἀνδρός» τοῦ Ντονναῖ, ἱστορικῆς ἐποχῆς, μᾶλλον ἐπιθεώρησις. — Τὸ «Σπίτι εἰς τὴν καταιγίδα» τοῦ Αἰμ. Φάμπρ, ἔργον ὑποβλητικὸν μὲ περίπλοκον οἰκογενειακὴν δρᾶσιν. — Τὸ «Βραδυνὸ φῶς» μονόπρακτον ἔμμετρον δρᾶμα συνεργασίᾳ Λαργκιέ καὶ Μισέλ ποιητικώτατον καὶ μελαγχολικόν. — Τὸ «Γεῦμα τοῦ Λέοντος» τοῦ Κιουρέλ γραφὲν πρὸ 22 ἐτῶν, ἀλλ' ἀναφερόμενον εἰς τὰ φλέγοντα σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα. — «Ἡ δούλη» τοῦ Μπουελιέ μὲ ἥρωας μίαν ἐταῖραν καὶ ἓνα στρατιώτην. — Ἡ «Ἀδύνατος γυνὴ» τοῦ νεαροῦ συγγραφέως Δυβάλ, μὲ θέμα μίαν χήραν ἡ ὅποια ἀγαπᾷ συγχρόνως δύο καὶ εἶνε ἀναποφάσιτος. — Ὁ «Κύριος τῆς καρδιᾶς του» νέου ἐπίσης συγγραφέως, τοῦ Ρεϊνάλ. Ἀπεικονίσις ἀληθινῆς τῆς ζωῆς, μὲ πλούτον ἰδεῶν καὶ ζωηρότητα διαλόγου. — Ὁ Ἀρσέν Λουπέν, ἀστυνομικὸν δρᾶμα τῶν Κρουασέ καὶ Λεμπλάν.

— Εἰς τὸ «Χειμερινὸν Ἱπποδρόμιον» ἐδόθη τὸ «Ποιμενικὸν εἰδύλλιον» Προδηγκιανόν «μυστήριον» Μεσαιωνικῆς ὑποθέσεως. — Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Γκραν Γκινιὸλ παρεστάθη ὁ «Μάγος» μονόπρακτον τοῦ Λεβὶλ ἀνατριχιαστικὸν ἐπεισόδιον δεισιδαιμονίας ἐπικρατούσης εἰς τὰ Πυρηναια. — Εἰς τὴν Ὀπεραν ἐπαίχθη ὁ «Θρύλος τοῦ Ἀγ. Χριστοφόρου» δραματικὸν ποίημα τοῦ συνθέτου Βενσάν ντ' Ἰντύ, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τῇ βίσει τῆς παραδόσεως ἦν ἀφηγεῖται ὁ Βαράτζινε εἰς τὸν «Χρυσὸν θρύλον». Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον παρεστάθη τὸ «Κρῖνον τῆς ζωῆς» ἔργον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας τοῦ ὁποῦν τὴν ὑπόθεσιν ἐνεπνεύσθη ἐνῶ ἐνοστήλευε τὴν μικρὰν κόρην τῆς Ἡλένας. — Κωμωδία: Ὁ «Ἐρως κρατεῖ» τριπρακτὸς τῶν Κουλοῦς καὶ Ἐνεκέν. — Θέλω νὰ ἀποκτήσω παιδί, Ἀμερικανικὴ φάρσα διασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νανσέ (τοῦ Ἑλλήνος Ζουροῦ) καὶ τοῦ Ζάν Ριού, στρεφόμενη περὶ τὴν υἱοθεσίαν ξένου τέκνου. — «Κ' ἐγὼ τοῦ λέω πῶς σὺ κλείσεις τὸ μάτι», κωμωδία τῶν Ἐ-

νεκέν καὶ Βέμπερ, μὲ θέμα τὴν ζηλοτυπίαν κυρίας, ἡ ὅποια ζηλεύει τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἔτι περισσότερον τὸν ἐραστήν τῆς. — «Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία» τοῦ Νοζιέρ, σάτυρα τῆς μελλούσης κοινωνίας. — Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντουάν» ἡ «Ἀγνωστος» δραματικὴ κομεντί τετράπρακτος, τοῦ Louis Verneil. — «Μονίκα», δρᾶμα ἐκ τοῦ μ.θ.υ. στορημάτων τοῦ Μπουρζέ ὑπὸ τοῦ ντὲ Σαμπρές. — Εἰς τὴν Comedie Francaise, La Mort en chainée δρᾶμα ἔμμετρον εἰς 3 πράξεις τοῦ Maurice Magre.

Εἰς τὴν Opera Comique, Le Santeriot λυρικὸν δρᾶμα τῶν Roché καὶ Perrier, μουσικὴ τοῦ Σουλβίου Lazzari.

Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον, Lorenzaccio λυρικὸν δρᾶμα κατὰ τὸν Ἀλφρέδον Μυσσέ, μουσικὴ τοῦ Ἑρνέστου Μορέ.

«Ὁ Παρισινὸς ἀέρας» φάρσα τοῦ Ἐνεκέν, μολονότι παλαιὰς σχολῆς, παίζεται συνεχῶς. — «Appassionata» τοῦ Πιερ Φρονταῖ δρᾶμα παρασταθὲν εἰς τὴν Porte Saint Martin, μὲ ὑπόθεσιν τὴν ἐξόμνησιν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Ἡ παθητικὴ σονάτα τοῦ Μπεττινέβι, ἑξ ἧς καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου, παιζομένη σαγηνεύει τὸν ἐραστήν. Ἦρωες εἰς μέγας Ἱταλὸς ποιητῆς, ὁ Δ' Ἀννούν:ζιο, παρὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ συγγραφέως νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, καὶ μία μεγάλη ἡθοποιός, — ἡ Δουζέ. — Εἰς τὸ Ἀθηναῖον ἐπαίχθη ἡ «Ἐπιστροφή» κωμωδία εἰς τρεῖς πράξεις μετὰ προλόγου τῶν ντὲ Φλέρς καὶ τοῦ νέου συνεργάτου του ντὲ Κρουασσέ. — «Σ' ἀγαπῶ» τοῦ Σασά Γκιτρώ κομεντί χαριτωμένη καὶ λεπτὴ, μὲ σκηνὰς ἐκ τῆς συγχρόνου ζωῆς. — La Maternelle, κοινωνιστικὸν δρᾶμα τοῦ Λέοντος Φραπιέ, ἐξαχθὲν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὁμωνύμου μισθοστορήματός του.

Ἐπίσης ἐπαίχθησαν ὁ «Ἐμφυχωτὴς» τοῦ Μ-ατάιγ, ἡ «Τρελλὴ ψυχὴ» τοῦ Κυρέλ καὶ ἡ «Δεσποινὶς μητέρα μου» τοῦ Βερνέιγ, παρασταθέντα καὶ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Βερολίνῳ — Ὁ «Λευκὸς Αὐτρωτὴς» τοῦ Χάουπμαν, δραματικὸν ποίημα στηριζόμενον ἐπὶ παραδόσεως τῆς παλαιᾶς Μεξικαν. ἡς θρησκείας. — Ἡ Αὐστριαστράτη τοῦ Ἀριστεράνους ἐν μεταφράσει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ραῖνχαφτ.

Ἐν Ἱταλίᾳ — Ἐν Πάρμα ἡ «Σαμαρεῖτις», τρίπρακτος ὅπερα βιβλικῆς ὑποθέσεως, ἔργον τοῦ ἱερέως Ἀρνόλδου Φορλόττι. — Ἐν Μιλάνῳ «Οἱ ἀγαθοὶ κροκόδειλοι» τοῦ Μαρτζιλόττι. Ὁ τίτλος ἐννοεῖ τοὺς νέους οἱ ὅποιοι καταβροχιζοῦν τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν καὶ θλίβονται ἀργότερα διὰ τὸ κατάρθωμά των.

— Εἰς Μιλᾶνον αἱ «Χίμαιραι» τοῦ Κιαρέλλι συγ-